

Autorský zpěvník : Leoš Duda

1. 3005
2. Co nás drží nad vodu?
3. Čas od času se mění časy
4. Čas
5. Dost prázdných dnů
6. Fantasie
7. Hledání
8. Houpá se houpá
9. Husité
10. Já se mám
11. Jedeme ve vlaku
12. Jen mít v sobě kousek sebe
13. Jižní vítr
14. Když pláčeš
15. Když ptáci se vrací
16. Korálky
17. Ladění
18. Madona
19. Modré oči
20. Narkoman
21. Píseň Elfů
22. Noci havraní
23. Poslední cigáro
24. Poslední koruna
25. Poslední Mohykán
26. Relativní
27. S tím co si vezmeme
28. Sám
29. Sbírka odznaků
30. Smutný podvečer
31. Sokol
32. Stín
33. Stromy
34. Šance
35. Tanec bláznů
36. Ticho
37. Touha
38. Uteč hned
39. V jednom věhlasném lokále (neautorská - adoptovaná píseň)
40. Vánoční obraz
41. Viagra blues
42. Vítr v kapsách
43. Zahrádkáři
44. Zapomenutá cesta
45. Ztracený král
46. Zvonkohra.

3005

Na rohu ulice stojí džezmen s trubkou,
házím do čepice roztřesenou rukou,
poslední zlatku, kterou v kapse mám,
pak už jenom drobný počítám.

R. Já a černá ulice,
já a prázdná čepice,
já a tenhle pán
nemáme žádný plán.

Sebere zlatku a začne tiše hrát,
lampa mu svítí do kulatejch zad,
vrátím pár tónů a pak se hraje blues,
dávno mi ujel poslední autobus.

R.

Pomalu svítá je načase jít spát,
tak divně začal měsíc listopad,
v tom divným roce tři tisíce pět,
už jsem tu zůstal a nevrátím se zpět.

R.

Co nás drží nad vodou?

Pověz chlapče, co tě trápí,
kam ti vlastně zdrhla máti.
/: Co tě drží nad vodou. :/

Proč si táta, jednou ráno,
vzal na půdu krátký lano.
/: Co tě drží nad vodou. :/

Pověz holka, co tě pálí,
kde tě vaši schovávali.
/: Co tě drží nad vodou. :/

Proč jsi vděčná, jak to zvíře,
za ten život v černý díře.
/: Co tě drží nad vodou. :/

Až pak jednou ztratí hlavu,
půjdou vděčně na popravu.
/: Co nás drží nad vodou. :/

Čas od času se mění časy

Když jsem ještě kdysi dávno létal,
létal do oblak,
tak jsem tě opuštěnou na zemi nechal,
byl jsem přece pták.

- R. Poda mnou běžel můj stín,
a nebo po řekách plul.

Bílé růže padaly z nebe,
opilý anděl na loutnu hrál,
že Velký vůz už nikam nepojede,
tak se mi poslední sen zdál.

- R. Poda mnou ležel můj stín
a padal na něho prach.

Tam dole vítr ti splétal vlasy
a sušil slzy na tvých rtech,
čas od času se mění časy,
teď kráčíš s větrem ve vlasech.

- R. Poda mnou ležel můj stín,
a padal na něho prach.

Čas

Abys mohl takhle skvěle žít,
musel jsi sám sebe ošidit,
tvoje štěstí hlídá tlustá mříž,
víru máš a stejně nevěříš.
Nevěříš těm zuboženejm psům,
spoléhal jsi jenom na rozum.

/: Teď stejně jak ti psi hledáš skrýš. :/

Zapomněl jsi, že jsem tady já,
chvíli světlo, chvíli zase tma,
jenom vítr se mi podobá,
bouře je moje chudoba.
Nejmocnější mezi hvězdami,
celý vesmír k nohám padá mi.

Ty se snažíš postavit hráz,
mě nezastavíš já jsem totiž čas.

Dost prázdných dnů

Dost prázdných dnů v prázdných zdech,
kde zapomnění ti přináší den.
Za oknem máš hrstku snů,
v plechovce klíč a nejraděj tmu.

R. Až za pár dnů pojedu domů
a budu stát daleko za branou
a nad sebou koruny stromů,
pak uvěřím, že už se nevrátím.

Menší než já je ten svět,
kde učí co s tím, když zbude nás pět.
Za velkou zdí je můj stůl,
postel a skříň a zbytečný dvůr.

R.

Fantasie

Už týden trpím hlady,
táhne mě zemská tíž,
už nemám na nápady
a ty mě opouštíš.

R. Fantasie, moje fantasie, fantasie, fantasie.

Jak smuteční vrba, skláním
svoji hlavu pod sluncem,
snad se ještě někdy spálím,
jeho žářem pohlcen.

R.

Prohrávám závod s časem,
nekonečný příběh svůj,
ještě mluvím lidským hlasem,
tak si ho pamatuj.

R.

Hledání

Mám tě, mám tě rád,
dost málo, může se zdát,
když nahlížím do tvých oken
a nejdu dál a nevím jak jít dál.

Tvá cesta konec má,
jdu dlouhou aleji stromů,
ta nikde nezačíná, nikde nekončí
a nevrací se domů.

Máš často prostřený stůl,
je to málo na mou žízeň.
Slyším, jak odbíjí půl. Jsem na cestách,
abych našel tvoji přízeň.

Mám tě, mám tě rád,
dost málo, může se zdát,
když nahlížím do tvých oken
a nejdu dál a nevím jak jít dál.

Houpá se houpá

Houpá se houpá a nedá klidně spát,
myšlenka hloupá jak všemu se jen smát.
Jak nebrat vážně první šedý vlas,
jak umět chápat, že všemu vládne čas.

R. Včera jsem vyváděli spolu,
prožili fantastický den.
Dneska nám průvan stáhl dolů,
přes oči klapky známých scén.

Jeden den pláču a druhý chci se smát,
je to snad proto, že známou pravdu musím znát.
Jeden den zpívám a druhý ztrácím hlas,
a jiný zpívá a žije se mu snáz.

R.

Husité

/: Byli nevědomky šťastni,
kyvadlem věčného pohybu,
byli sebou, byli vlastní,
přímili cestu v ohybu.
Na otevřených vozech,
co táhnou herky vyžilé,
jak Husité v temných hvozdech,
vedli jízdy spanilé. :/

Teď zdají se být šťastni,
na dosah pramene hojnosti,
co bylo jim cizí, je jim vlastní,
jsou konečně z masa a kostí.
Na otevřených vozech,
co táhly herky vyžilé,
jak Husité v temných hvozdech,
vedli jízdy spanilé.

Já se mám

Já se mám,
když s tebou usínám
a venku se honí mraky
a v televizi samé blbé kecy,
tak díváme se radši na ty mraky
a potom si pustíme desku.

Na ní jeden pán,
Jára Cimrman,
má někde na Aljašce domek
a hned je zase někde jinde v trapu,
ale hlavně, že je to náš rodák,
jsem na něj hrdý a zcela ho chápu.

Vždyť nechal nám,
námět na román
a ze stropu nám visí krápník
a kapou, kapou, kapou z něho kapky ,
nad hlavou děravou střechu,
ale hlavně - už nikdy žádné splátky.

Jedeme ve vlaku

Jedeme ve vlaku,
sedíme na uhláku,
všichni kolem koukaj, jak je to
všechno dobře rozjeto,
jak šlape tenhle rock 'n roll
a venku duní rachot kol.

Jedeme ve vlaku,
každý ruma v ruksaku,
všichni kolem koukaj, jak je to
všechno dobře rozjeto,
jak šlape tenhle rock 'n roll
a venku duní rachot kol.

Jedeme ve vlaku,
každý basu v ruksaku,
všichni kolem koukaj, jak je to
všechno dobře rozjeto,
jak šlape tenhle rock 'n roll
a venku duní rachot kol.

Jedeme ve vlaku,
každý durex v ruksaku,
všichni kolem koukaj, jak je to
všechno dobře rozjeto,
jak šlape tenhle rock 'n roll
a venku duní rachot kol.

Jen mít v sobě kousek sebe

Jen mít v sobě kousek sebe,
nosit v kapsách modré nebe,
najít v srdci lidskou přízeň,
najít pramen,
najít žízeň.

Jen se ještě jednou napít,
pak se v tichu do tmy ztratit,
najít pramen živé vody,
najít dveře,
najít schody.

Jenom zase stoupat vzhůru,
zpívat na nebeském kůru,
jenom chvíli žít jak světec,
najít barvy,
najít štětec.

Jenom kreslit do setmění,
až se plátno ve tmu změní,
až s ním splyne černé nebe,
najít tebe,
najít sebe.

Jenom podat živou vodu,
jenom přivést slepé k brodu,
jenom podat ruce obě,
najít světlo,
světlo v sobě.

Jižní vítr

Za jeden provaz když jsme táhli,
splavili pár dravých řek,
měli jsme štěstí na jižní vítr,
/: měli jsme smůlu :/
měli jsme smůlu na smutek.

To ještě neznali jsme jména
a barvy důležitých hvězd,
ze slov a snů vysoká stěna,
/: proč je tak těžké :/
proč je tak těžké hlavu nést.

Čekáme na vlak někde v dálce,
v našich stopách vlci jdou,
a až si lehnem na kavalce,
/: ještě si nás :/
ještě si nás prohlédnou.

Když pláčeš

Když pláčeš, kámen zesmutní
a kejklíř zavře krám,
dost možná, že ti odpustí,
vždyť chodí světem sám.

R. Já v ten den,
dřív než usínám,
smutek svůj
pod polštář zamykám.

Odcházíš a za tebou
jde procesí mých snů,
a bohatší jsem najednou
z tvých očí a hebkých rtů.

R.

Obrazy, co kreslí mráz,
tvůj úsměv promění,
na dlouhý léta kalendář,
v čas chvíle toužení.

Když ptáci se vrací

Když ptáci se vrací
pořád se ptám,
proč ty se nevrátíš,
proklatej flám.

Zvadly ti křídla,
v hrobkách studených,
kde čerti rajtují,
proklatej hřích.

R. Zmizel můj kabát, moje sny, toulavé boty,
pomalu chápu co to znamená .
Neumíš hrát jako já falešné noty,
co na tom, že mi svítí zelená.

Nedělní pošťák
chodí jen k nám,
plnou brašnu špatných zpráv
od tebe mám.

Korálky

Zůstanou navždy korálky pod mým oknem,
procházíš kolem, už je nevidíš.
V tichém domě, za prázdným stolem,
vzpomínky na Tebe našly svou skrýš.

R: Je těžké žít dál, když život se brání,
hvězdám se zdává svět za svítání.
Tak žijem si dál, že fajn je jen zdání,
marně se zdráhám nevím co s tím.
Mám báječnej plán,
vzít všechny svý známý,
jen tak se flákat
po hvězdnejch pláních a snít.

Je to už dávno, možná tisíc let.
Školáci malí se slušnou pověstí,
vyšli po cestách, jež spoutal svět,
k velkému třesku, hvězdnému neštěstí.

Ladění

Ty víš, co má cenu a co ne,
ale nevíš jak se pročitne,
ze sna bolavého,
ze sna tmavého.

Já vím, kam slunce chodí spát,
ale nevím, zda – li mám ho rád,
když do očí mi svítí,
neustále svítí.

Já vím, že chceš tu se mnou být,
ale nevíš, jak to doladit,
ať to tady zpívá,
konečně to zpívá.

I já chci tady s tebou být,
ale nevím jak to doladit,
ať to tady zpívá,
konečně to zpívá.

Madona

Už jsi tu zase
a zítra budeš znova,
rozdávám své jmění,
na tebe zbyly slova.
Jsem majitelem trapasů
a potopených lodí,
dávno házím na smetí
co se mi hodí.

Usínáš tak daleko
madono nemocné doby,
tvůj dech však vane cestami
a zbavuje mě zloby.
Jsem jak pírko nad řekou,
jsem kometa co padá,
nikdy nás nesmetou
buvolí stáda.

Modré oči

Nevnímá,
kolik dnů
ještě má,
užívá.

R. Kolotoč se točí,
její modré oči,
vycházejí v tváři,
jak slunce jasně září.

Odplouvá
loďka snů,
ubývá
všedních dnů.

R. Kolotoč se točí,
její modré oči,
vycházejí v tváři,
jak slunce jasně září.

Do skryší,
ledových,
neprší,
padá sníh.

R: Kolotoč se točí,
její dětské oči,
zapadají v tváři,
jen měsíc bledě září.

Narkoman

Noci se táhnou, hlavu máš
jak velký balón plný plynu.
Chceš jít za mámou, nevíš kam,
z brady si sloupneš zmrzlou slinu.

R. Pár nocí zbývá,
pár nocí čeká,
pod lampou něco leží,
vypadá to na člověka.

Jednou tě svážou do uzlíku,
metaři smetou do popele.
Kámoši řeknou, ten měl kliku,
má díru v hlavě, je mu skvěle.

R.

Noci havraní

Hej brácho zatoč zpět, zaraz jízdu čtyřmi věky,
jo to když nám bylo pět, bylo pláče byly vzteky.
A ty noci havraní, vůně jehličí všude,
tisíc přání před spaním, jedno pod stromkem zbude.

Byli jsme malí, velké svědomí v nás bylo,
hlavy nám vystříhali, slzy pokoření slunce vpilo.
A ty noci havraní, vůně jehličí všude,
tisíc přání před spaním, jedno pod stromkem zbude.

R. Projít tou chvílí, dotknout se nebe,
mráz jen ať sílí, ať pořád zebe.

Přešly dny válek, pokreslených stěn,
dny nejbližších dalek a vzdálených změn.
A ty noci havraní, vůně jehličí všude,
tisíc přání před spaním, jedno pod stromkem zbude.

Brácho, tak se měj, nechci být stranou,
možná přijde čaroděj, co kdyby nashledanou...
..... noci havraní, vůně jehličí všude,
tisíc přání před spaním, jedno pod stromkem zbude.

R.

Píseň Elfů

Kampak sem z venku?
Co byste rádi?
Snad podkověnkou?
Řeka si pádí!
/: Tma už se snáší
Roklinkou naší! :/

Kampak ty vaše
nohy se vlečou?
Vaří se kaše,
placky se pečou!
Dobře je braši,
v roklince naší,

R. Chcete tu zůstat,
či utéct zpátky ?
Tma už je hustá!
Den je tak krátký.

No, kampak ? Co vy.
Třesete vousy?
Kdopak nám poví,
kam takhle jdou si
pan Pytlík a Balin
a s nim i Dvalin,
roklinkou naší,
když tma se snáší.

Útěk je hloupý!
Ten, kdo k nám vstoupí,
když se tma snáší,
ať slyší naši,
písničku po celou noc!
Vítáme moc a moc!

R.

Poslední cigáro

Pod horama louky,
na těch loukách koně
a ten kdo je sedlal
není dávno v domě.
Na lavici sedí
bílá bledá paní,
jen stromy kolem vědí,
komu píše psaní.

Nad zákopy nebe,
pod tím nebem prázdné domy,
jenom ty tu stojíš,
nezvoníš tu zvony.
Hrdinové leží
jako vločky sněhu,
proč jen tolik sněží
na tom druhém břehu.

Nevíš, že si balíš
poslední cigáro,
díváš se na nebe,
myslíš na jaro.
Sněhobílé psaní
a křížek ze zlata,
vypadne mu z dlaní
a spadne do bláta.

Poslední koruna

Poslední korunu mám,
není to málo,
když k tomu přičtu těch pár facek,
které jsem nedostal.
Kašlu na to, co se dneska
v kině hrálo.
Jen mě žere, že nevím,
kde bych dneska nocoval.

R. /: Zamykáš se s ním, co z toho mám, že se dívat smím :/

Poslední sklenici mám,
není to málo,
když k tomu přičtu těch pár piv,
které jsem nedopil.
Že jsem utek bez placení,
to mě hrálo
a toho blbýho hostinskýho,
že jsem napálil.

R.

Poslední šanci teď mám
a ruku prázdnou.
Uhádnout musím si sám,
co se mi poštěstí,
nebo se v hospodě ještě
pořádně máznout -
pak už jenom zatnout svoje
ruce do pěstí.

R.

Poslední Mohykán

U ohně sedí kamenné tváře,
tyhle ty lidi odněkud znám,
nemodlí se u oltáře,
ještě jim chybí poslední Mohykán.

A on se pořád vláčí tím světem,
neví kde místo má,
pořád si ho s někým pletem,
nevíme co se smí a co se má.

Jíme vše, co z hvězd nám padá,
věříme, co spočítat se dá,
jeden druhému si lezeme na záda,
pomalu se spouští opona.

Už málo sil odvážným zbývá,
na velkých pláních se vztyčil stan,
ke svému lidu pomalu kráčí
a nás opouští poslední Mohykán.

Relativní

Trápí mě, opadané listí
a můj ztuhlý tep.
Zmizel úsměv, pro dny příští,
jako vůni ztratí chléb.

R. Půlnoc poledne,
dlažbou zakletá,
mlha nebem pronikne,
havraní hejno odlétá.

Trápí mě, mokřiny cest,
věčně drzá tma,
věčně drzá schovanka hvězd,
uběhly věky od léta.

R.

S tím co si vezmeme

S tím co si vezmeme, podzíme, vlezeme,
do skříně zelené, praštěné, dřevěné.

Veliká není, akorát na náš flám,
když pivo pění, nejraděj ji mám.

Zapiš to na stůl a zeptej se kdo je pro,
změřit se po roce, vždy čárkou na futro.

S tím co si vezmeme, živote, zhebneme,
do skříně narychlo, načerno, natřené,

šoupnou nás paňáci, červení jak raci
a těm co zůstanou, zpívám pro legraci.

R. Smažou se čárky na futře
a všechny piva na stole
a pak si s chutí zapějem,
v té naší staré stodole.

S tím co si vezmeme, živote, zhebneme,
do skříně narychlo, načerno, natřené,
šoupnou nás paňáci, červení jak raci
a těm co zůstanou, zpívám pro legraci.

R.

Sám

Dneska si mě pavouk chytá do sítí,
venku tečou mraky, slunce nesvítí.
Venku tečou mraky rovnou do řeky
a já tady sám, sám navěky.

R. /: Já tady sám, já tady sám, já tady sám usínám:!

Věřil jsem jen sobě, naučil se lhát,
nosil jsem klobouk a chodil jsem v něm spát.
Padaly vlasy do prázdné ulice
a všude kolem zněly polnice.

R.

Už zase stromy kvetou, je slunce ve větvích,
už zas listí metou a padá na ně sníh.
Už zhasínají lampy, je tak těžké vstát,
zbyl tu kousek tepla, není se na co ptát.

R.

Sbírka odznaků

Měl jsem kdysi sbírku odznaků
a taky volné jízdné do vlaku,
taky tebe a gramofon,
už tě nemám, už má tě on .

Včera jsi mi řekla nesměle,
že se ti líbí hudba v kostele
a já ti řek , že žiješ postaru,
pak jsem tě vytáh do baru.

R. Ted' vím, kdy musíš nést svůj kříž,
kdy na vedlejší kolej, sám se odstaviš.

Prošel jsem všechny svoje kámoše
a známý holky v baru U groše,
tak jsem tě nechal v koutě stát,
až si tě začal jiný k tanci brát.

Najednou ses mi strašně líbila,
když's v tom baru s jiným tančila,
bylo mi dusno v baru U groše,
proklel jsem kámošky a kámoše.

R.

Přišla noc a tak se skončilo,
dotančilo, víno dopilo.
Ty, čistá jako kůra březová,
já táhnul svoji mysl z olova.

Měl jsem kdysi sbírku odznaků
a taky volné jízdné do vlaku,
taky tebe a gramofon,
už tě nemám, už má tě on .

R.

Smutný podvečer

Slunce se zarylo do kopce za řekou,
někdo z nás vzpomenu osadu pravěkou,
pracně jsme sčítali dřevo na hranici,
ti méně zoufalí mačkali čepici.

Myslíme na ně, pláčeme nad sebou,
co z toho kluka a nač holku škaredou,
dáváme kolovat litrovku fernetu,
gumujem z hlavy těch pár minut výletu.

Bydleli všude, neměli ze tmy strach,
spávali nazí přikrytí v novinách,
tenhle ten prázdný svět každý jim záviděl,
kdyby, tak po tajnu, někde a na příděl.

Nechceme vědět, kam oba se ztratili,
nechceme znát, proč lidi je zabili,
smutně se zvedáme, hasíme uhlíky,
slunce už zmizelo za kopcem u řeky.

Sokol

Jak poraněný sokol odlétá,
mizí v oblacích, letí sám.
Cesta zpátky na zem je zakletá,
na Ikarových křídlech letí ke hvězdám.

Není cesta zpátky,
Slunce táhne blíž.
Nezná konec,
jenom pád.

Tam kde hvězdy hasnou,
tam se jiskrou jasnou,
na okamžik může stát.

Stín

Já a můj stín ,
táhneme to spolu mnoho zim,
já a můj stín,
ujídá mé sousta pije z vín.

R. Když se stmívá vysedává na duši,
v noci usíná a vůbec netuší,
jestli ráno slunce vyjde a musí vstát,
nebo déšť ho nechá dlouho spát.

Já a můj stín ,
prodírá se za mnou do křovin.
já a můj stín,
bledý, čím dál větší podivín.

R.

Stromy

A teď poslouchejte stromy,
dokud mám ještě dost sil,
dokud vím jak lesy voní,
dokud myslí mé jste vším.
Chci stá v čele vašich šiků,
vašich houfu na stráních,
tam kde vzdorujete větrům,
kde vám kosti láme sních.

- R. Země kořenů se nevzdá,
stromy s námi musí být,
my pod stromy se zrodili,
pod nimi žijeme, musíme žít.
Dokud oblohu nám cloní
ramena štíhlých borovic,
dokud v létě lípy zavoní,
můžeme dýchat z plných plic.

A teď poslouchejte stromy,
dokud mám ještě dost sil,
dokud vím jak lesy voní,
dokud myslí mé jste vším.
Ještě dejte řekám napít,
ještě dejte cestám směr,
ať se každý může vrátit,
aby každý někam šel.

Šance

Usínáš s unavenou myslí,
máš dávno prošlé hodiny tance,
okradli tě věční spáči,
dívat se a vidět v tom šance.
Hledat v kytce svoji růži,
potkat v lese plachý stín,
/:dívat se a vidět v tom je šance,
uvěřit kráse kopretin.:/

Brodíš se řekou neuznání,
prodíráš se hvozdem nutností,
dívat se a vidět v tom je šance,
prohlédnout sebou do kostí.
Ať Prášilové žvaní dál,
je v jejich duších prázdno,
/:dívat se a vidět v tom je šance,
nebát se jít až na dno.:/

Tanec bláznů

Večerní město na mě bliká,
zvon na mě zvoní kostelní,
cudný stín se v okně svlíká,
jsem v tomhle městě poslední.

R. Jak blázni, blázni teď tančí,
jak blázen tančit chci já.
Na chvíli křídla mít ptačí,
na chvíli křídla mít svá.

V parku je vlídně, všichni tančí,
ptáci řvou, dědek láme hůl.
Pes pána u bufetu venčí,
jen já mám v očích hořkou sůl.

R.

Ztratil jsem klíče a své dětství,
doktor mi léčí nespavost,
pelyňkem léčím nechutenství,
holky si chrání nevinnost.

R.

Výkladní skříň ukrývá šaška,
řezník chce prodat sloní kost,
říká mi: “ chlapče život je jen fraška,
odhoď tu chladnou důstojnost “.

R.

Ticho

Mám ticho rád,
ale ne když se svléká,
večer než jdu spát,
zažene mi sen.
Pak chodím po římsách
a tma se o mě boji.
Tak oba máme strach,
ten strach však za to stojí.

Ref: Tak, proč si máme lhát,
když slunce pořád stejně svítí,
proč si máme lhát,
když slunce zakryl černý mrak.
Tak, proč si má lhát,
když na loukách už zvadlo kvítí,
proč si máme lhát,
když hlavu klopíš do oblak,
když pořád stejně smutný jsi jak já.

Mám ticho rád,
když tóny hudby splétá,
večer než jdu spát,
přinese mi sen.
Můj dům je můj hrad
a cítím barvy léta,
noc mě učí znát,
že zase přijde den.

Touha

Tichým oknem uniká světu,
zpět si nosí stříbro hvězd,
stále pod nohama se jí pletu,
stále jí se nechám plést.

R. Koupit se nedá
jak luna bledá
do tmy září
mladí i staří,

jdou, pro ni jdou.

Jako víla k bažinám svádí,
jak plamene jiskra je nadějí.
Slibuje nám věčné mládí,
pot a slzy nadělí.

R.

Tichým oknem uniká světu,
zpět si nosí stříbro hvězd.
Stále pod nohama se jí pletu,
stále jí se nechám plést.

Uteč hned

Kolem jen bílé stěny jsou,
nekonečná hráz.
Jenom stín ti leží u nohou,
jako sníh a mráz.

R. Pod tebou se řeky dmou
a praská led, tak uteč honem uteč hned,
než tě posečou a učešou,
chtějí lízat med, tak uteč honem uteč hned.
Běží čas, než ti zlámou vaz,
než tě vysajou a ohrajou,
tak se rychle sbal, mají samopal,
tak uteč rychle uteč hned,
uteč rychle uteč hned.

Už nečekáš, už ani nevěříš,
že se ještě rozední.
Až do tvé kůže další oblečou,
to už budeš poslední.

R.

V jednom věhlasném lokále

V jednom věhlasném lokále v Secaucusu,
dáma v tchoři se vztyčila zpod ubrusu.
Zvedla kostnatý prst, kde kdo od piva vzhled
a pak začala zpívat, zrak ztuhlý jak led.

Kdopak z vás by to řek, jak mě vidíte stát,
že jsem bývala dáma, že krutá jak kat.
S žádným ožralou pánové nikdy ni krok,
nebýt téhle té mizerné drahoty drog.

O mých nožkách se hádali pánové kol,
že svou bělostí dají i labuti gól.
Kdyby nosík můj kýchnul, tak do hedvábí,
malá růžička ze zlata vypadla by.

Sedm zoubků mám zlatých a párátka k nim,
ničím jiným než stovkou si nezapálím.
Moje viržínko, ze zlata stočený plát,
o kus popela začnou se vandráci rvát.

Tak mě zná celý Baltimore, mě připíjí Ritz,
piji pivo jen lahvové, od čepu nic.
A když v Astoru biftek mám na snídani,
s každým soustem mi vymění prostírání.

Bourák větší než stadión, fáro všech fár,
vzadu havajské trio a soukromý bar.
A ten vůz byl tak rychlý a tišší než vzdych,
ale minuty šly, než se kolem vás mih.

Koně samy mě vítaly na dostihách
a já sázela na všechny, z prohry mám strach.
Teď pro chleba jsem pod sedlem dennodenně
a jen očka mi závodí po koleně.

Pomni holka, že krásu ti odnese čas,
jak ten bělounký jetel, co spálí ho mráz.
Zadek od baru dál, včasné vdavky jsou grunt,
jinak budeš jak sud a co díra to špunt.

Až Ti nabídne chlap, že by projet tě vazal,
máš co dělat, když držíš ho od těla dál.
A pak zůstaneš u cesty, dělej co chceš,
místo koz máš dvě pýchavky, na šišce pleš.

Lokál řval, ale hostinský přetrh nám hec,
šel a brnk, a tu patrola, než bys řek švec.
Než jí odvezli, stihla nám poslat pusou,
v onom věhlasném lokále, v Secaucusu.

Vánoční obraz

Krásný obraz vánoční,
kreslí nám na okno mráz,
tak už vstávej přeruš sny,
dnes není na spaní čas.

- R. Víš táto, dnes v noci jsem viděl mámu,
byla krásná, celá ve zlatém rámu.
Ten malíř co ji kreslil vzhlížel ke hvězdám,
já tam v noci půjdu, to místo v paměti mám.

Krásný obraz vánoční,
na okně nám ožívá,
černé vlasy, modré oči,
to je matka tvá.

Viagra blues

Pojď se mnou lásko, bude to paráda,
rozjedem to spolu, tak jako zamlada,
zamkneme se v bytě, vyzujem si kecky,
pustíme si magič na plný pecky.

Pojď se mnou lásko, bude to jako dřív,
půjdeme do parku, uděláme hřích,
vyreju ti srdce do lavic i stromů,
když nás hlídač chytne, utečeme domů.

Pojď se mnou lásko, dokud je ještě čas,
dokud ta svíce hoří ještě v nás,
zapomeň na vrásky, rozcuchej si vlasy,
vzpomeň si na rokec, na ty starý časy.

Pojď se mnou lásko, slunce už zapadá,
rozjedem to spolu, tak jako zamlada,
zamkneme se v bytě, vyzujem si kecky,
pustíme si magič na plný pecky.

Vítr v kapsách

Vítr mám zase jednou v kapsách,
všem jsem ujel, teď si ležím sám,
teď si ležím na louce v kytkách.
Nebe je blízko. Já se nezvedám.

Je tu ticho, jenom vítr chladí ,
moji sluncem rozpálenou tvář,
brzo přijdou všichni kamarádi,
holka jak anděl, jenom svatozář.

Proč tu vedou ty frajery v černým,
proč seš holka, proč seš samej pláč,
proč to říkáš, určitě se sejdem,
pošli je pryč, co jsou vlastně zač.

Vítr mám zase jednou v kapsách,
všem jsem ujel, teď si ležím sám,
teď si ležím na louce v kytkách.
Nebe je blízko. Já se nezvedám.

Zahrádkáři

Nevím nač jsem rozum bral,
chlapi pojd' me na fotbal,
voda teče do kopce,
hrajeme si na skopce.

R. Jsme tvární, ohební, pružní, skládací,
jsme tvární, ohební, natahovací.

Venku už je ráno,
natáhni mě Máňo,
já mám fajnu robotu,
dělám tyčku u plotu.

R.

Máme plné lednice
a někdy nohavice.
Chlapi pojd' me na fotbal,
já bych tak rád skandoval.

R.

Zaléváme zahrádku
od neděle do pátku,
v sobotu jsme veselí,
šla Nanyinka do zelí.

R.

Nad záhonem shrbení,
poznávací znamení,
dobře se nám daří,
jsme všichni zahrádkáři.

R.

Zapomenutá cesta

Nemáš rád,
když pěkně zpívám
a přitom nevím,
nebe modřejší je, než se zdá.
Smutek svůj,
nerad skrýváš,
těch věcí pro smích,
slyšíš denně tisíckrát.

- R. Táhneš mě pořád zpátky,
tou cestou prastarou,
z pohádky, do pohádky,
vracíme se tmou.

Nemám rád,
když pěkně zpíváš
a přitom nevíš,
nebe modřejší je než se zdá.
Smutek svůj,
nerad skrývám.
Těch věcí pro smích,
slyším denně tisíckrát.

Ztracený král

Představení končí, přestalo se hrát,
za okny padá listopad.
Představení končí, prázdný je sál,
zůstali pěšci, ztratil se král.

R: /:Ztratil se král, ztratil se král,
vítr ho odnes na vrcholky skal.:/

Až najdeš v horách kamenný stůl,
kamennou postel, zlomenou hůl.
Tak tudy prošel, možná tu spal,
kouzelný Elf, ztracený král.

R:

Představení končí, přestalo se hrát
a z listů padá listopad.

Zvonkohra

Hodiny ve věži, ve starém kostele,
nezvoní nejdou, strojek už nemele.
Lidé ve městě tiše doufají,
z hvězdnaté oblohy hvězdičky padají.

Svatým tichem noci těžký dech proniká,
marná je snaha mistra lékárníka.
Ruce jak z vosku zdají se k ničemu
a z mozku uniká tajemství systému.

Jako kluk jednou vlez do věže kostela,
v rozbitém strojeku zvonkohra zazněla.
Hodinářský mistr časem se z něho stal,
po čem kdysi toužil, na tom teď pracoval.

Promyslel všechno, kolečka zapadla,
zahrály zvonky, čas prchal z kyvadla.
Pak všechno vyzdobil, oblohu maloval,
na hvězdný kalendář, který se rozhýbal.

Ruce, jak z vosku, nejsou mu k ničemu,
z mozku vyprchalo tajemství systému.
Lidé se budí a pláčou potají,
slyší jak ve věži zvonečky cinkají.